

L'endemà del dissabte

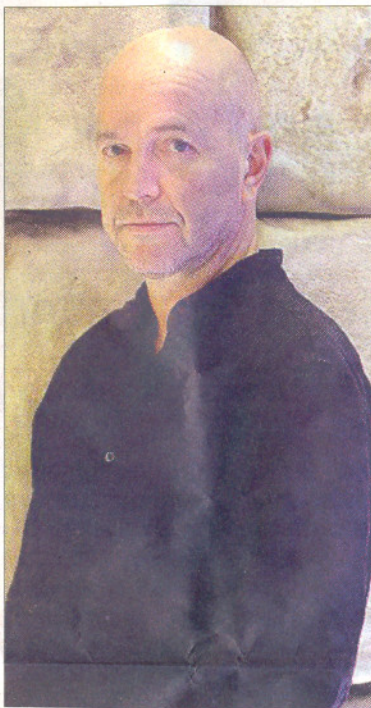

Matthew Tree

Suecs. Els de l'editorial La Campana acaben de treure *L'assassí del làser*, un reportatge de 600 pàgines sobre un assassí en sèrie que va terroritzar la comunitat immigrant d'Estocolm a principi dels 90 (tot disparant-los amb l'ajut d'una mira de làser). Ben estructurat com és, es pot llegir com una història policíaca més: no hi falten (molts) moments de suspens i un desenllaç tan insòlit que un dels policies involucrats hi va veure la mà de forces sobrenaturals.

Catalans. Però també n'hi ha una altra, de lectura possible, ja que l'autor, Gellert Tamas, emmarca l'acció en el context social de la Suècia de l'època, que resulta que és, ves per on, molt semblant al de la Catalunya actual: un país petit que pateix

Gellert Tamas, autor de 'L'assassí del làser' ■ EFE

una crisi econòmica alhora que hi arriba molta gent de fora; també hi coincideix l'auge d'un partit populista amb vel·litats criptoracistes (fotocopiadorament idèntic a Plataforma x Catalunya). Fins i tot hi ha una mena de Vic sueca, Sjöbo, que va excloure els exestrangers de l'empadronament. La gran diferència, però, és que l'electorat català mai no ha permès que PxC entri al Parlament (l'equivalent suec, d'altra banda, va obtenir 24 escons); i l'Ajuntament de Vic, al cap i a la fi, ha optat (pels pèls) per no seguir les pautes del de Sjöbo; i, sobretot, a Catalunya no ha aparegut cap sociòpata que –lègitimat als propis ulls per les declaracions d'un partit antiimmigració local– hagi decidit afusellar gent de pell fosca a l'atzar.

Paral·lel. La Suècia ètnicament dividida de *L'assassí del làser* s'alça, doncs, davant dels ulls del lector català com un monstruós univers paral·lel: el país que existiria si permetéssim que certs polítics gaudissin de la influència que els seus homòlegs suecs han aconseguit nord enllà. L'home del làser –fill d'immigrants (europeus) i amb els cabells tan foscos que la gent de vegades el prenien per iranià– considerava que el seu deure patriòtic era matar *immigrants*, perquè així, i citem: "se'n tornarien al seu país d'una vegada i tots contents". O, per dir-ho amb les paraules de PxC, avalades per més de 75.000 vots: "Enfront de la immigració, l'única solució és la repatriació". Amb mi, si més no, no han de patir: si Anglada arriba a tenir representació parlamentària, froté el camp de seguida. Abans que l'home del làser de torn entri, inevitablement, en escena.